

De marathon van Lucca

Naar trouwe gewoonte trokken we met een aantal joggers van KASVO naar het buitenland voor onze jaarlijkse marathon. Deze keer werd er gekozen voor de marathon van Lucca van zondag 27 oktober 2013. Dit is een eerder kleinschalige wedstrijd met een vierhonderdtal deelnemers. Door de deelname van zeven Belgen kreeg deze wedstrijd, plots en wellicht eenmalig, internationale uitstraling.

Op zaterdagmorgen 26 oktober vertrokken we met onze groep van dertien naar de luchthaven van Charleroi. Iedereen was heel optimistisch, want onder leiding van onze goed voorbereide reisleader Christoph kon er niets mis gaan. Hij had alles perfect onder controle. Op het tot twee keer toe voorbijrijden van de ingang van de parking na, verliep de rit naar de luchthaven vlekkeloos. De timing was perfect: bij het opstappen van het vliegtuig bleek dat wij de laatsten waren op wie ze wachtten. Zo konden we onmiddellijk opstijgen en bleef nodeloos energieverlies van het wachten op het vliegtuig tot een minimum beperkt. Je merkt het, onze reisleader Christoph lette echt op alles, opdat we de dag daarna in ideale omstandigheden onze marathon zouden kunnen afwerken.

Aangekomen in Lucca kozen we voor een rustig namiddagprogramma. Het afhalen van de nummers, wat eten, een kleine stadswandeling en een zomers terras. Meer moet dat niet zijn. 's Avonds zochten we een plaatselijke pizzeria op om onze broodnodige koolhydraten aan te vullen. Het werd onmiddellijk duidelijk, bij de lopers werd niets aan het toeval overgelaten: een tafel vol pasta, water en sportdrink... Voor Christoph werd het echter allemaal teveel. Na het maandenlang leven als een asceet in functie van deze wedstrijd, was deze laatste avond er teveel aan. Hij stortte zich op bier, wijn en Grappa. Als dat maar goed kwam. Naarmate de avond vorderde, steeg de spanning. Niemand wou een voorspelling doen, maar er werd wel een afspraak gemaakt: niemand zou opgeven vóór kilometer 33.

De dag van de wedstrijd...

Onze supporters offerden zich al 's morgens op om ons naar de start te begeleiden. De weergoden waren ons gunstig gezind: geen regen, weinig wind en bewolking, zodat het niet te warm werd. Na het bekijken van het parcours besloten Carine en Thierry om zowel naar het 20 en 32 kilometerpunt te lopen om ons nog wat extra aan te moedigen. Gerda, Mia, Lut en Chantal zouden in de omgeving van Lucca blijven supporteren. Zij kregen immers van Christoph de uiterst belangrijke, maar niet te onderschatten taak om Prosecco en hapjes te kopen voor de

afterparty. Ja hoor, zelfs op de dag van de wedstrijd had Christoph alles onder controle en nam hij zoals steeds zijn verantwoordelijkheid op als reisleader.

Het werd negen uur. Daar ging het startschot.

Bij mij verliep alles vrij vlot. Ik startte iets trager dan in Oostende om hopelijk in de tweede wedstrijdhelpt iets minder tijd te verliezen. De aanmoedigingen van onze supporters en van de vele toeschouwers tijdens de laatste kilometers zorgden ervoor dat ik de vermoeidheid op het einde van de wedstrijd vergat, om na 3u03.24 te arriveren. Hans, Peter, Christoph en Kenny volgden van bij de start de ballon van 3u15. Peter, Kenny en Christoph waren aan elkaar gewaagd en behaalden respectievelijk een tijd van 3u18.31, 3u20.23 en 3u22.22. Dit was voor alle drie een uitstekende prestatie. Peter liep zijn op twee na beste tijd ooit, Kenny verbeterde zijn persoonlijk record en Christoph behaalde zijn beste jaarprestatie. Van Hans was er voorlopig geen spoor.

Veerle en Johan besloten om samen van start te gaan. Dit hielden ze 25 kilometer vol, maar toen liet Veerle haar metgezel genadeloos achter. Ze wist immers dat Thierry haar op kilometer 32 zou opwachten en nam geen enkel risico. Vanaf dan liep ze in gezelschap van Thierry richting eindstreep. Dit zorgde voor een extra stimulans, zodat Veerle finishte in een schitterende tijd van 3u40.12. Er rees echter wel één vraag: waar was Hans? Veerle had hem niet ingehaald en niemand had hem zien aankomen...

Nadat Veerle Johan achtergelaten had, kreeg hij het emotioneel heel zwaar. Hij bleef verweesd achter en de finish was nog ver. Geen nood echter, aan kilometer 32 kwam de verlossing. Carine wachtte Johan op om hem gezond en wel binnen te loodsen. Johan fleurde door haar gezelschap helemaal op en bereikte de finish na 3u55.19. Ook Carine en Johan hadden Hans niet gezien.

Niemand van de supporters en lopers wist waar Hans was. Het kon toch niet waar zijn: een opgave? Of erger nog... een opgave vóór kilometer 33? We besloten om naar het hotel terug te gaan. Iets later kwam het verlossende nieuws: een aantal supporters hadden op de terugweg Hans zien lopen op de stadswallen van Lucca. Geteisterd door turista bezocht hij tijdens de wedstrijd meer maïsvelden dan bevoorradingsposten. Van opgeven wou hij echter niet weten en bereikte na 4u27.03 de eindstreep.

Na een verfrissende douche kon de afterparty eindelijk beginnen en 's avonds genoten we op een zomers terras van Italiaanse delicatessen. Er stond opvallend veel minder water op tafel dan de avond voordien, maar dit was uiteraard puur toeval. Toen we dan nog vernamen dat Moniek in Brazilië wereldkampioen geworden was, was het uiteraard dubbel feest en dit tot ongenoegen van de andere toeristen op het terras, die elkaar nog met moeite verstonden.

Maandag en dinsdag verkenden we de omgeving met twee huurwagens. Thierry en Christoph waren de chauffeurs van dienst. Aangezien ik niet zeker was of alles in orde was met de verzekering, besloten Chantal en ik om toch maar met Thierry mee te rijden. We trokken zowel de bergen in als naar zee en bezochten onder andere het geboortedorp en geboortehuis van Leonardo Da Vinci. Op woensdag was er nog even tijd voor een kort bezoek aan Pisa, maar daarna ging het richting luchthaven.

Dit was een geslaagd Lucca-avontuur!

Guy Reyntjens